

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Sžsk/1/2020
Identifikačné číslo spisu: 8019200209
Dátum vydania rozhodnutia: 08.12.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Marián Trenčan
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:8019200209.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd kasačný v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Mariána Trenčana a členov senátu JUDr. Miroslava Gavalca, PhD. a JUDr. Igora Belka, v právnej veci žalobcu: E. J., nar. XX.XX.XXXX, bytom J. XXXX, R., zast.: JUDr. Martin Kiriňak, advokát so sídlom Vajanského 43, Prešov, s pracoviskom Strojárska 3998, Snina, proti žalovanému (v konaní sťažovateľovi): Sociálna poisťovňa, ústredie, so sídlom Ul. 29. augusta 8-10, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu, v konaní o kasačnej sťažnosti žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Prešove zo dňa 14. augusta 2019, č. k. 2Sa/7/2019-35, jednomyseľne takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 14. augusta 2019, č. k. 2Sa/7/2019-35 zrušuje a vec krajskému súdu vracia na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

I.

Konanie na správnom orgáne

1. Rozhodnutím č. 27559-2/2017-BA z 27.02.2017 (ďalej tiež „napadnuté rozhodnutie“) sťažovateľ ako odvolací správny orgán podľa § 179 ods. 1 písm. b) a § 218 ods. 2 zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení v znení relevantnom pre napadnuté rozhodnutie (ďalej len „zákon o sociálnom poistení“) zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil odvolaním napadnuté rozhodnutie Sociálnej poisťovne, pobočky Humenné, č. 11094/2016-HE-DvN z 08.12.2016 (ďalej tiež „prvostupňový orgán“ a „prvostupňové rozhodnutie“), ktorým prvostupňový orgán podľa § 104 ods. 1 zákona o sociálnom poistení a čl. 61 Nariadenia (ES) Európskeho parlamentu a Rady č. 883/2004 o koordinácii systémov sociálneho zabezpečenia (ďalej len „základné nariadenie“) rozhodol, že žalobca nemá nárok na dávku v nezamestnanosti (ďalej len „dávka“).

2. Sťažovateľ v napadnutom rozhodnutí reagoval na odvolacie námietky žalobcu, ktorý nesúhlasil s posúdením otázky jeho bydliska počas jeho pobytu v Spojenom kráľovstve Veľkej Británie a Severného Írska (ďalej len „Spojené kráľovstvo“) a tvrdil, že za štát jeho bydliska, kde má zvyčajné centrum záujmov, je potrebné považovať Slovenskú republiku a preto sa na neho vzťahuje čl. 65 ods. 2 a 5 písm.

a) základného nariadenia. Dávku v nezamestnanosti mu tak má poskytnúť Sociálna poisťovňa.

3. Sťažovateľ, obdobne ako prvostupňový orgán, vychádzal zo zistených skutočností, že žalobca bol z pracovných dôvodov na území Spojeného kráľovstva takmer 10 rokov (26.09.2005 do 12.06.2015) a pracoval tam na viacerých pracovných pozíciách u jedného zamestnávateľa a teda podľa názoru správnych orgánov išlo o stabilné zamestnanie. Je slobodný a na Slovensko cestoval za rodičmi raz ročne na dobu dvoch týždňov. Počas pobytu a zamestnania v Spojenom kráľovstve si tam plnil daňové a odvodové povinnosti, keď utrpel úraz, tam poberal nemocenské dávky. Na Slovensku nemá úver, pôžičku, nie je vlastníkom bankového účtu, nevlastní tu nehnuteľnosť na bývanie. Rodičia mu prisľúbili darovanie bytu, do ktorého investoval zarobené peniaze. Počas zamestnania mal na území Spojeného kráľovstva prechodný pobyt, býval v podnájme. Uvedené skutočnosti vyplynuli okrem iného aj z výpovedí žalobcu a jeho rodičov. Príslušná britská inštitúcia žalovanému potvrdila, že žalobca bol v Spojenom kráľovstve subjektom sociálneho poistenia a platiteľom daní a bol klasifikovaný ako stály obyvateľ so zvyčajným miestom pobytu na území Spojeného kráľovstva.

4. Sťažovateľ v napadnutom rozhodnutí poukázal na relevantnú právnu úpravu a na základe zisteného skutkového stavu dospel k záveru, že žalobca si počas zárobkovej činnosti v Spojenom kráľovstve centrum záujmov a ani bydlisko na území Slovenskej republiky nezachoval, a z tohto dôvodu nepovažoval jeho odvolacie námietky za dôvodné.

II.

Konanie na krajskom súde

5. Proti napadnutému rozhodnutiu podal žalobca včas správnu žalobu na Krajský súd v Prešove (ďalej len „krajský súd“).

6. Krajský súd rozsudkom č. k. 2Sa/10/2017-51 z 7. júla 2017 zrušil napadnuté rozhodnutie i prvostupňové rozhodnutie a vec vrátil sťažovateľovi na ďalšie konanie. V odôvodnení rozsudku uviedol, že správne orgány nevenovali dostatočnú pozornosť vyriešeniu kľúčovej otázky týkajúcej sa bydliska žalobcu a to napriek skutočnosti, že žalobca predložil listiny preukazujúce trvalý pobyt v Slovenskej republike a dôkazy preukazujúce skutočnosť, že sa do miesta trvalého bydliska vracal 2 až 3 krát ročne a dovolenky a mimopracovné voľno trávil s rodičmi v ich byte v R.. Podľa mienky krajského súdu tieto dôkazy správne orgány nevyhodnotili dostatočne s poukazom na čl. 1 písm. j) a čl. 65 ods. 5 písm. a) základného nariadenia.

7. Podľa názoru krajského údu je pojem bydlisko potrebné chápať v širších súvislostiach ako miesto, kde sa fyzická osoba trvalejšie zdržuje, kde je jej centrum záujmov, kde býva, pracuje, trávi čas v mimopracovnom čase. Krajský súd vzhľadom na uvedené dospel k záveru, že vo veci nebol dostatočne zistený skutkový stav a rozhodnutia správnych orgánov nemožno považovať za presvedčivé a preskúmateľné pre absenciu dôvodov. V prejednávanej veci podľa názoru súdu pretrváva sporná otázka, ktorý členský štát EÚ má o nároku rozhodovať, ako aj otázka bydliska žalobcu a s tým súvisiace žalobcove väzby na území Slovenskej republiky počas výkonu jeho zárobkovej činnosti na území Spojeného kráľovstva.

8. Krajský súd tiež konštatoval, že správne orgány dostatočne nevyhodnotili zistený skutkový stav veci, pretože v predmetnom konaní sa okrem samotného vyhlásenia pre účely posúdenia bydliska a výpovede formou výsluchu žalobcu, ktorými mali byť podľa názoru krajského súdu dostatočne preukázané väzby žalobcu na území Slovenskej republiky, nezaoberali vyhodnotením všetkých písomných dôkazov a všetkých vyhlásení a argumentov žalobcu, ktoré uvádzal v odvolaní, ako aj pri podaní nároku na dávku v nezamestnanosti. Dohoda medzi dotknutými inštitúciami Spojeného kráľovstva a Slovenskej republiky podľa názoru správneho súdu v čase rozhodovania sťažovateľa neexistovala.

9. Krajský súd akcentoval tvrdenia žalobcu, že sa počas výkonu zamestnania v Spojenom kráľovstve nepretržite vracal do miesta trvalého bydliska v R., kde bývali jeho rodičia, prispieval na chod domácnosti rodičom a zároveň argumentoval vzťahovými väzbami na svoju rodinu. Podľa slov žalobcu,

rodinné väzby udržiaval pravidelnými návštevami, ktoré realizoval formou leteckých návštev na území Slovenskej republiky, aj keď pracovný život viedol v Spojenom kráľovstve, osobný a rodinný život bol podľa názoru krajského súdu zachovaný na území Slovenskej republiky, ktorej je štátnym občanom s trvalým pobytom v R.. Krajský súd zaujal názor, že vzťah k rodičom je totožný ako vzťah k manželke a deťom, na ktorý často poukazuje správny orgán vo svojich rozhodnutiach.

10. Ďalej krajský súd argumentoval, že formuláre, ktoré sú obsahom administratívneho spisu a ktoré obsahujú odpovede na jednoduché a strohé otázky, je možné kvalifikovať ako nedostatočne zistený skutkový stav a na ich základe nemožno jednoznačne dospieť k záveru, že žalobca nesplnil základnú podmienku bydliska. Preto mal krajský súd za to, že doby poistenia v nezamestnanosti v posudzovanom období boli splnené samotným preukázaním posudzovaného obdobia na území iného členského štátu, a túto dobu mal prvostupňový orgán posúdiť na účely vzniku nároku na dávku v nezamestnanosti.

11. Podľa krajského súdu sťažovateľ vyslovil právny názor na základe nedostatočne zisteného skutkového stavu veci, keď otázku rodinných väzieb posudzovali správne orgány len cez prizmu formularizovaného tlačiva a na základe jedinej výpovede žalobcu a jeho rodičov v odvolacom konaní potom, čo bolo pôvodné rozhodnutie prvostupňového orgánu zrušené. Tieto výpovede však ako dôkaz sťažovateľ dostatočne nevyhodnotil, ani im nevenoval potrebnú vážnosť.

12. Podľa krajského súdu v konaní bolo potrebné sa venovať aj reálnym podmienkam bývania na území Spojeného kráľovstva a mali sa vyhodnotiť aj dôvody ukončenia pracovného pomeru a skončenia nájmu. Okrem toho správny súd opätovne akcentoval, že aj napriek komunikácii obidvoch príslušných inštitúcií nedošlo k dohode a teda rozhodujúci bol v danom prípade úmysel osoby žalobcu, ktorý správne orgány nedostatočne a nesprávne vyhodnotili.

13. Krajský súd rozhodnutie uzavrel s tým, že bude potrebné postupovať tak, aby bol dôsledne zistený skutkový stav veci, hlavne s poukazom a s dôrazom na posúdenie bydliska žalobcu a to podľa podmienok na pre posúdenie nároku na dávku v nezamestnanosti v zmysle európskeho práva.

III.

Kasačná sťažnosť žalovaného, vyjadrenie žalobcu

A)

14. Proti rozsudku krajského súdu podal žalovaný včas kasačnú sťažnosť z dôvodu podľa § 440 ods. 1 písm. g/ zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok (ďalej len „S.s.p.“) a navrhol ho zrušiť a vec vrátiť krajskému súdu na ďalšie konanie.

15. V sťažnostných bodoch uviedol, že mu chýba usmernenie zo strany krajského súdu, v akom smere mal doplniť skutkový stav, resp. v čom konkrétne pochybil a aké ďalšie úkony mal vykonať. Sťažovateľ uviedol, že trvalý pobyt žalobcu nebol sporný, no poukázal na to, že pojem „bydlisko“ je odlišný a definuje sa ako miesto, kde osoba zvyčajne býva. Zdôraznil, že žalobca sa takmer 10 rokov zdržiaval v Spojenom kráľovstve, kde mal stabilné zamestnanie. Nespochybil dôvod odchodu žalobcu do Spojeného kráľovstva, ale mal za to, že centrum jeho záujmov a bydlisko nezostali v Slovenskej republike počas výkonu zárobkovej činnosti v Spojenom kráľovstve.

16. Sťažovateľ nesúhlasil s názorom krajského súdu, že rozhodujúci je úmysel žalobcu, ak nedošlo k dohode príslušných inštitúcií. Zotrval na záveroch uvedených v odôvodnení napadnutého rozhodnutia, pričom konštatoval, že jediným argumentom žalobcu zostalo, že má na Slovensku rodičov, s ktorými udržiaval kontakt. Sťažovateľ poukázal na pravidelnosť návratu len jedenkrát ročne, ako aj na skutočnosť, že na Slovensko sa vrátil kvôli zdravotným problémom s rukou, pričom sa pred návratom liečil približne 6 mesiacov v Spojenom kráľovstve. Sťažovateľ sa domnieval, že nebyť týchto problémov, žalobca by ostal pracovať v Spojenom kráľovstve. Rovnako sa nestotožnil s názorom krajského súdu, že vzťah k rodičom je totožný ako k manželke a deťom.

17. Podľa sťažovateľa je obsah formulárov síce stručný, ale na základe odpovedí si správny orgán urobí celkový obraz o žiadateľovi, ktorý si spresní a ujasní formou výsluchu, z ktorého vyhotoví zápisnicu. Potom na základe týchto listín a iných dôkazov rozhodne o nároku na dávku. Sťažovateľ teda zohľadnil nielen celkovú dĺžku pobytu na území Spojeného kráľovstva, ale aj ďalšie skutočnosti uvedené v spise.

18. Pokiaľ sa týka skúmania reálnych podmienok bývania v mieste výkonu zamestnania, sťažovateľ mal za to, že tieto informácie by mal poskytnúť najmä žalobca. Poukázal tiež na to, že požiadal o vyjadrenie príslušnú britskú inštitúciu, ktorá sa vyjadrila, že žalobca je klasifikovaný ako stály obyvateľ so zvyčajným miestom pobytu v Spojenom kráľovstve. Napokon dôvodil, že vytýkané nedostatočné zistenie skutkového stavu bolo odstránené dodatočným výsluchom žalobcu a jeho rodičov v odvolacom konaní.

B)

19. Z reakcie žalobcu ku kasačnej sťažnosti vyplýva, že podľa jeho názoru krajský súd vec správne právne posúdil a vyhotovil správne a presvedčivé odôvodnenie rozsudku.

IV.

Konanie na kasačnom súde

20. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako kasačný súd (§ 438 ods. 2 S.s.p., ďalej len „kasačný súd“ alebo „Najvyšší súd“) dospel k záveru, že kasačná sťažnosť je dôvodná a preto podľa § 462 ods. 1 S.s.p. rozsudok krajského súdu zrušil a vrátil mu vec na ďalšie konanie.

21. Kasačný súd dospel k záveru, že krajský súd vec nesprávne posúdil po právnej stránke, keď uviedol, že odôvodnenia oboch rozhodnutí sú nepreskúmateľné a že zistenie skutkového stavu správnymi orgánmi nebolo nedostačujúce na riadne posúdenie veci. Naopak bolo podľa kasačného súdu zrejmé, že o jedinej spornej otázke bydliska žalobcu správne orgány vykonali dostatočné zisťovanie skutkového stavu primeranými prostriedkami, zaobstarali si relevantné doklady a dokazovanie zavíšili výsluchom žalobcu i jeho rodičov, čím doplnili informácie vyplývajúce z príslušného formulára; jednotlivé skutočnosti sú aj obsahom napadnutého rozhodnutia. Konštatoval, že všetky relevantné kritériá na určenie bydliska osoby sú aplikované na žalobcovu situáciu najmä na s. 5 napadnutého rozhodnutia.

22. Kasačný súd sa stotožnil s názorom žalovaného, ktorý nepovažoval za rozhodujúci dôkaz poznatok o návratoch žalobcu za rodičmi do miesta trvalého bydliska. Uviedol, že aj žalobcovi v skutočnosti po prečítaní napadnutého rozhodnutia iste bolo zrejmé, akými úvahami sa sťažovateľ riadil a prečo ho považoval za osobu, ktorá si počas pracovného pobytu nezachovala bydlisko na Slovensku. Pre posúdenie skutočnosti, či mal žalobca zachované bydlisko na Slovensku, v byte svojich rodičov, napokon nebolo podľa názoru kasačného súdu rozhodujúce ani to, že po skončení pracovného vzťahu sa vrátil na Slovensko a zarobené peniaze investoval do rodičovského bytu, pretože ide o okolnosti nasledujúce po skončení výkonu práce. Stanovisko sťažovateľa, že počas výkonu práce v inej členskej krajine si nezachoval bydlisko na Slovensku, je tak podľa názoru kasačného súdu primerane odôvodnené a závery správnych orgánov nie sú v rozpore so zistenými skutočnosťami.

23. Ani právne posúdenie krajského súdu, ktorý bez ďalšieho kladie na roveň vzťahy k rodičom a k prípadnej manželke a deťom nie je podľa názoru kasačného súdu na posudzované účely správne. Podľa mienky kasačného súdu sú právne aj mravné povinnosti voči manželke a deťom, pokiaľ ide o spoločný život, hospodárenie, výchovu detí a priamu právnu povinnosť ich živiť, nepochybne zásadnejšie a vyžadujú si omnoho vyššie nasadenie, ako pravidelný a celkom prirodzený kontakt s rodičmi, hoci aj voči nim má potomok právne i morálne záväzky. Napokon, ani prípadný fakt, že takýto pracovník má vo svojej krajine pôvodu manželku a deti, sám osebe ešte nepostačuje ako dôkaz zachovania jeho bydliska v tejto krajine. V prípade žalobcu však nič nenaznačovalo, že by jeho vzťah k rodičom bol na úrovni podobnej odkázanosti, ktorá by bola nezlučiteľná s čo i len dočasným faktickým prenesením jeho bydliska do Spojeného kráľovstva.

24. Kasačný súd sa nestotožnil s krajským súdom ani v posúdení otázky rozhodujúceho úmyslu žalobcu, keď nedôjde k dohode inštitúcií. Kasačný súd poukázal na to, že úmysel žalobcu je v zmysle čl. 11 vykonávacieho nariadenia rozhodujúci len vtedy, keď sa nepodarí dosiahnuť dohodu medzi inštitúciami v prípade ich rozdielneho stanoviska. V súdenom prípade však aj britská aj slovenská inštitúcia dospeli k zhodnému záveru, že bydlisko žalobcu bolo v rozhodujúcom čase v Spojenom kráľovstve. Kasačný súd v tejto súvislosti poznamenal aj to, že otázka bydliska je koncipovaná ako faktická, ktorá je objektivizovaná až do tej miery, že niekedy ani úmysel a snaha dotknutej osoby nestačia na zachovanie bydliska v krajine pôvodu. Odôvodnenie rozhodnutia krajského súdu možno podľa názoru kasačného súdu čítať aj tak, že pre nezachovanie bydliska na Slovensku by vyžadoval, že by sa musel žalobca takpovediac pevne rozhodnúť odsťahovať zo Slovenska navždy, odhlásiť sa z miesta trvalého pobytu a prípadne aj pretrhnúť kontakty s rodinou. Takýto výklad by však bol v rozpore s účelom základného nariadenia a aj bežnou realitou života.

25. Kasačný súd uviedol, že pokiaľ krajský súd svojím rozhodnutím vyzýva sťažovateľa na doplnenie dokazovania, mal by aspoň naznačiť okruh skutočností, ktoré treba ešte objasniť. Záverom kasačný súd dodal, že k obdobným záverom v skutkovo porovnateľných veciach dospela aj predchádzajúca judikatúra Najvyššieho súdu, napríklad vo veciach vedených pod sp. zn. 10Sžsk/5/2016, 1Sžo/26/2016.

V.

Nové konanie na krajskom súde

26. Krajský súd po doručení rozsudku kasačného súdu vo veci nariadil pojednávanie a po prejednaní veci opätovne napadnuté rozhodnutie žalovaného i prvostupňové rozhodnutie rozsudkom zrušil a vec sťažovateľovi vrátil na ďalšie konanie.

27. Krajský súd v rozhodnutí vo veci uviedol, že sa nestotožňuje s právnym názorom kasačného súdu a zotrúva na svojom stanovisku, že rozhodnutia správnych orgánov sú nepreskúmateľné a vychádzajú z nedostatočne zisteného skutkového stavu. Krajský súd v novom rozhodnutí neuviedol žiadne nové skutočnosti, iba opätovne poukazoval na vyššie opísané argumenty uvedené v zrušenom rozsudku (bydlisko, vzťah k rodičom, formuláre, výpoveď žalobcu, úmysel žalobcu).

VI.

Kasačná sťažnosť žalovaného, vyjadrenie žalobcu

A)

28. I proti druhému rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ včas kasačnú sťažnosť a to z dôvodu podľa § 440 ods. 1 písm. i/ zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok (ďalej len „S.s.p.“) a navrhol zrušiť rozsudok krajského súdu a veci mu vrátiť na ďalšie konanie.

29. Sťažovateľ poukázal na skutočnosť, že krajský súd nerešpektoval záväzný právny názor kasačného súdu, a aj napriek záveru kasačného súdu, že správne orgány dostatočne zistili skutkový stav veci, správny súd opätovne založil rozsudok na nepreskúmateľnosti a absencii dôvodov preskúmaného rozhodnutia.

B)

30. Žalobca v písomnej reakcii na kasačnú sťažnosť uviedol, že sťažovateľ nevymedzil dôvody kasačnej sťažnosti v súlade s právnou úpravou a len odkázal na administratívne rozhodnutia a predchádzajúce sťažnostné námietky.

VII.

Opätovné konanie na kasačnom súde

31. Najvyšší súd po opätovnom preskúmaní veci v medziach sťažnostných bodov dospel k záveru, že kasačná sťažnosť je dôvodná a preto podľa § 462 ods. 1 S.s.p. rozsudok krajského súdu znovu zrušil a vrátil mu vec na ďalšie konanie.

Podľa § 469 S.s.p. ak dôjde k zrušeniu napadnutého rozhodnutia a k vráteniu veci na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, krajský súd aj orgán verejnej správy sú viazaní právnym názorom kasačného súdu.

32. Kasačný súd sa mohol len stotožniť s jedinou námietkou sťažovateľa, pretože postup krajského súdu, ktorý nerešpektoval záväzný právny názor kasačného súdu uvedený v predchádzajúcom zrušujúcom rozsudku, je v priamom rozpore s citovaným ustanovením § 469 S.s.p.

33. Krajský súd sa v novom rozhodnutí obmedzil sa len na ničím nepodložené konštatovanie nesúhlasu s právnym názorom kasačného súdu, pričom v odôvodnení rozhodnutia neuviedol žiadnu takú skutočnosť, s ktorou sa kasačný súd nezaoberal v pôvodnom kasačnom konaní. Svoje závery krajský súd znovu opiera o nedostatočné zistenie skutkového stavu v administratívnom konaní a o nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia žalovaného, v skutočnosti však nesúhlasí s právnym vyhodnotením skutkových zistení. Zjavne pritom nechápe rozdiel medzi právnym posúdením veci a neúplným zistením skutkového stavu či nedostatočným zdôvodnením rozhodnutia, ktoré naopak právnemu posúdeniu veci bránia.

34. K veci samej kasačný súd uvádza, že v predchádzajúcom rozhodnutí pomerne detailne zdôvodnil, v čom je právne posúdenie veci zo strany krajského súdu nesprávne a na základe akých skutočností dospel k záveru, že správne orgány v dostatočnej miere zistili skutkový stav pre rozhodnutie vo veci a svoje závery aj v náležitej miere argumentačne podložili. Kasačný súd sa vyjadril aj k dôvodom, pre ktoré považoval za bydlisko žalobcu v rozhodujúcej dobe Spojené kráľovstvo, ako aj k povahe rodinných väzieb žalobcu v Slovenskej republike a k informačným formulárom žalovaného. Vzhľadom na uvedené sa už kasačný súd nemieni opätovne vyjadrovať k potrebe ďalšieho zisťovania skutkového stavu v administratívnom konaní, či k náležitostiam odôvodnenia rozhodnutia žalovaného, ani k právnemu posúdeniu otázky bydliska žalobcu. V týchto otázkach v celom rozsahu odkazuje na predchádzajúci rozsudok zo dňa 27.11.2018.

35. Senát kasačného súdu samozrejme neupiera vo veci konajúcim sudcom krajského súdu vlastný pohľad na riešenie prejednávaných otázok a právo nesúhlasí so záväzným názorom kasačného súdu vyjadreným v zrušujúcom rozsudku. To však pri novom rozhodovaní nemôže viesť k jeho nerešpektovaniu, a to ani za situácie, že by bola judikatúra Najvyššieho súdu v posudzovaných otázkach nejednotná. Krajský súd je totiž viazaný práve názorom kasačného súdu vysloveným v prejednávanej veci a je povinný v ďalšom konaní postupovať v jeho intenciách. Krajský súd vo svojom rozsudku uviedol spisové značky iných rozhodnutí Najvyššieho súdu, ktoré však vonkoncom nie sú v rozpore s názorom konajúceho senátu v tejto veci, navyiac bez toho, aby citoval konkrétne časti rozhodnutí, o ktoré sa opiera. Kasačnému súdu neostáva iné len konštatovať, že rozsudok krajského súdu je zjavne svojvoľným nezákonným rozhodnutím, ktoré podkopáva ústavné princípy právnej istoty a garancie vymožitelnosti práva.

36. S poukazom na uvedené môže kasačný súd len znovu uviesť, že nakoľko krajský súd pri prejednaní veci nerešpektoval právny názor kasačného súdu obsiahnutý v predchádzajúcom zrušujúcom rozhodnutí, bolo potrebné napadnutý rozsudok krajského súdu podľa § 462 ods. 1 S.s.p. znovu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie, v ktorom sa bude spravovať právnym názorom kasačného súdu.

37. O trovách kasačného konania rozhodne krajský súd v novom konaní v zmysle § 467 ods. 3 S.s.p.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok.